

щу латините. А НикеЙският император има само един единствен син – Тео-
дор, който е 11 годишен. Посланиците от Никея ми загатнаха вече...

Анна го изгледа поразена. След това се извърна към дъщеря си. Ни-
ма пак щяха да ѝ я отнемат?

Елена слушаше внимателно.

Латините... Никея... Бодуен, Теодор...

За нея това бяха само тъмни, неясни думи. Ала все пак малкото ѝ
сърце се сви, като нежен лист пред буря. Тя погледна майка си и в не-
винния ѝ детски взор имаше толкова тревога и толкова скръб, че царицата
потрепера, сякаш прободена с остър кинжал. Отново прегърна дъщеря си,
притисна я до гърдите си, зарови лице в меките ѝ копринени къдрици,
тихо изхълца:

– Илонка... Илонка, мое бедно дете...

Когато издигна мело, царят беше изчезнал.

Долу откъм двора ехтеше весел глъч. Петър играеше на гоненица с
новите си другари: Иоан и Димитри Комнен. Царицата погледна през чер-
дака. Видя малката Ирина да седи самотно върз една пейка, с няколко
стръха цветя в ръцете си. Детето бе винаги тихо и мълчаливо. Страдаше
ли от съдбата на родителите си? Царицата усети горещо съжаление да я
обзема. Тя подтикна дъщеря си към вратата. Защо трябваше момичето да
вижда тъгата и неспокойствието ѝ? Разведри се, усмихна се.

– Върви... Върви поиграй с Ирина...

Наскоро към веселите викове на момчетата, се присъедини радост-
ният глъч на малките девойки. Ирина бе по-голяма от Елена, ала двете
момичета се разбираха добре и си споделяха всички игри.

Коневодецът на Елена, малкият Матей от Клокотница, се приближи
несмело, с дълбоко страхопочитание. Той бе видял момчетата да му
махат ръка и да го викат към тях.

– Матей, изведи конете! Ще поприпкаме!

Като чу да се говори за коне, Ирина трепна, замисленото ѝ лице